DOMSTOLENS DOM
AF 3. FEBRUAR 1982 [1]

Kommanditgesellschaft in Firma Gebrüder Glunz mod Hauptzollamt Hamburg-Waltershof (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Finanzgericht Hamburg)

»Fælles toldtarif — specifikke toldsatser«

Sag 248/80

Sammendrag

Fælles toldtarif — toldsatser — specifikke toldsatser udtrykt i regningsenheder — omregning til den medlemsstats nationale valuta, hvortil indførslen fandt sted — anvendelse af en kurs svarende til den til IMF meddelte paritet — almindelige tariferingsbestemmelse C.3. — gyldighed — nedsættelse af toldsatserne til det beløb, der gælder ved indførsel til den medlemsstat, der har den svageste valuta — ingen nedsættelse

(Rådets forordning nr. 950/68 som ændret ved forordning nr. 2500/77, den almindelige tariferingsbestemmelse C.3.)

Gennemgangen af den almindelige tariferingsbestemmelse C.3. i afsnit I i første del af bilaget til Rådets forordning nr. 2500/77 har intet frembragt, der kan rejse tvivl om dens gyldighed. Bestemmelsen skulle anvendes således, at toldsatserne udtrykt i regningsenheder ved indførsel til en medlemsstat med stærk valuta skulle omregnes til den medlemsstats nationale valuta, hvortil indførslen fandt sted, i henhold til bestemmelsen, og ikke begrænses til det beløb, der skulle være opkrævet ved indførsel til den medlemsstat, der havde den svageste valuta.

I sag 248/80

angående en anmodning, som Finanzgericht Hamburg i medfør af EØF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag

KOMMANDITGESELLSCHAFT IN FIRMA GEBRÜDER GLUNZ

1 — Processprog: Tysk.

mod

HAUPTZOLLAMT HAMBURG-WALTERSHOF

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende gyldigheden af den almindelige tariferingsbestemmelse C.3. i den fælles toldtarif som affattet ved Rådets forordning nr. 2500/77 af 7. november 1977 om ændring af forordning nr. 950/68 om den fælles toldtarif (EFT L 289, s. 1).

har

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten J. Mertens de Wilmars, afdelingsformændene G. Bosco, A. Touffait og O. Due, dommerne P. Pescatore, Mackenzie Stuart, A. O'Keeffe, T. Koopmans, U. Everling, A. Chloros og F. Grévisse,

generaladvokat: Sir Gordon Slynn
justitssekretær: A. Van Houtte

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder, retsforhandlingernes forløb samt de indlæg, der er indgivet i henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen, kan sammenfattes således:

I — Faktiske omstændigheder og skriftveksling

Den almindelige bestemmelse C.3., der er en fælles bestemmelse vedrørende nomenklaturen og toldsatserne, har i afsnit I i første del af bilaget til Rådets forordning nr. 950/68 af 28. juni 1968 om den fælles toldtarif (JO L 172, s. 1) følgende ordlyd: [1]

»Regningsenheden (RE), der anvendes i forbindelse med specifikke toldsatser eller ved afgrænsningen af visse positioner eller underpositioner, har en værdi af 0,88867088 g fint guld. Den veksel-

1 — O.a.: Her gengivet i tilknytning til affattelsen af forordning nr. 2500/77; jf. også dokumenterne vedrørende tiltrædelsen, EFT særudgave af 27. marts 1972, s. 47.

kurs, der skal anvendes ved dens konvertering i hollandske gylden, belgiske francs, franske francs, luxembourgske francs, italienske lire eller tyske mark, er den kurs, der svarer til den parikurs, der for disse valutaer er meddelt Den internationale Valutafond og godkendt af denne.«

Ordlyden i forordning nr. 2500/77 om ændring af forordning nr. 950/68 afgiver alene fra ordlyden i sidstnævnte forordning derved, at der til de oprindelige medlemsstaters valutaer føjes de medlemsstaters valutaer, som tiltrådte Fællesskabet den 1. januar 1973.

I forordning nr. 2800/78 af 27. november 1978 (EFT L 335, s. 1), om ændring af forordning nr. 950/68 erstattede Rådet regel C.3. med en regel, hvorefter modværdien af den europæiske regningsenhed (ERE) blev fastsat i samtlige nationale valutaer, efter at det ved forordning nr. 2779/78 af 23. november 1978 (EFT L 333, s. 5) var bestemt, at den europæiske regningsenhed skulle anvendes i retsakter på toldområdet.

I august 1978 indførte Gebrüder Glunz, Hamburg, et parti keramikstatuetter fra Taiwan, kaldet »ceramic angels«; statuetterne forestillede påklædte pigeskikkelser, hvis underarme og hænder dannede en lysestage. Firmaet toldangav statuetterne som juleengle af porcelæn med stearinlys under position 97.05 i den fælles toldtarif (... juletræspynt og anden julepynt; toldsats: 10 %). Hauptzollamt Hamburg-Waltershof foretog fortoldningen på grundlag af angivelsen. Det blev oplyst, at afgørelsen var foreløbig. Statuetterne blev herefter belagt med en told på 10 %.

Ved afgiftsændringsafgørelse af 26. september 1978 tariferede sagsøgte i hovedsagen statuetterne under position 69.13 B (statuetter ... af porcelæn; toldsats 11 %, dog mindst 70 RE/100 kg brutto).

Da den til Den internationale Valutafond meddelte kurs for Forbundsrepublikken Tyskland androg 3,66 DM for den mængde fint guld, som var nævnt i den almindelige tariferingsbestemmelse C.3., svarede 70 RE til 256,20 DM. Efter omregningskursen ville resultatet for de indførte varers bruttovægt på i alt 28 128,80 kg blive en told på 72 045,49 DM. Hvis toldsatsen på 11 % blev lagt til grund, ville resultatet derimod kun blive en told på 18 386,19 DM. Som følge heraf måtte tolden ansættes til 70 RE pr. 100 kg.

Firma Glunz indgav klage over den nævnte afgiftsændringsafgørelse, men klagen afvistes som ubegrundet. Den 10. oktober 1979 anlagde firmaet sag ved Finanzgericht Hamburg; det gjorde gældende, dels at tariferingen af den pågældende vare under underposition 69.13 B var uberettiget, dels at der ikke burde opkræves højere told end tilfældet ville være ved indførsel til medlemsstater med svagere valutaer. Sagsøgte i hovedsagen gjorde gældende, at en nedsættelse af tolden til det beløb, der skulle svares ved indførsel til en medlemsstat med den svageste valuta, ikke var mulig.

Finanzgericht Hamburg kunne ikke tiltræde det første af de af firma Glunz anførte argumenter vedrørende den nøjagtige tarifering af den pågældende vare. Retten har herefter ikke indbragt dette spørgsmål for Domstolen. Vedrørende sagsøgerens andet argument har retten erkendt, at der bestod tvivl vedrørende fortolkningen og gyldigheden af fællesskabsbestemmelserne. Da Finanzge-

richt's afgørelse afhang af denne fortolkning, udsatte den ved en kendelse, som indgik til Domstolens justitskontor den 6. november 1980, sagen på Domstolens præjudicielle afgørelse af følgende spørgsmål:

»Er den almindelige bestemmelse C.3., 1. del, afsnit I, i bilaget til Rådets forordning (EØF) nr. 2500/77 af 7. november 1977 anvendt på position 69.13 B i den fælles toldtarif ugyldig, i det omfang den ved indførsel af varen til en medlemsstat med stærk valuta fører til en højere toldbelastning end ved indførsel til en medlemsstat, hvis valuta i forhold til den parikurs, der er meddelt Den internationale Valutafond, har tabt mest i værdi, eller skal de nævnte bestemmelser fortolkes således, at der kun skal opkræves told med det beløb, der skulle have været opkrævet ved indførsel til en medlemsstat med den svageste valuta?«

Finanzgericht har i sin kendelse anført, at der, hvis varen var blevet indført via Italien, ville være blevet opkrævet en langt lavere told. Med en parikurs på 625 LIT, som Italien havde meddelt Den internationale Valutafond, ville tolden have været på 29 342,30 DM.

Finanzgericht har hovedsagelig støttet sin retlige bedømmelse af sagen på følgende betragtninger:

»Den forskellige toldbelastning i de forskellige medlemsstater er uforenelig med tanken bag toldunionen. Fællesskabets grundlag er en toldunion; et afgørende led i toldunionen er indførelse af en fælles toldtarif over for tredjelande (artikel 9, stk. 1, i EØF-traktaten). Toldtariffen indeholder toldsatser, der enten er fastsat i form af en procentsats af toldværdien eller i form af et fast beløb i penge eller andre enheder — specifikke toldsatser — for faktorer som vægt, mål og antal (f.eks. egenvægt). Indbyrdes forskellige toldsatser, udtrykt i medlemsstaternes valutaer, er derfor uforenelige med toldunionen.

Samtidig er den indbyrdes forskellige toldbelastning en forskelsbehandling i strid med den almindelige lighedsgrundsætning. For så vidt der i fællesskabsretten er fastsat regler, og der ikke gælder nationale regler på retsområder, der ikke er harmoniserede, eller nationale gennemførelsesbestemmelser, hvorefter der inden for bestemte snævre grænser tillades indbyrdes forskellige regler i de forskellige medlemsstater, kræver lighedsgrundsætningen, at det afgiftssystem, hvis provenu indgår i Fællesskabets budget, udformes således, at alle, der ifølge fællesskabsbestemmelserne opfylder betingelserne for at være afgiftspligtige, behandles ens, dvs. lige. Den omstændighed, at indførslen finder sted via medlemsstat A i stedet for medlemsstat B, anerkendes ikke i nogen af traktatens bestemmelser som afgørende kriterium for beregningen af det skyldige toldbeløb. Heller ikke eksistensen af en specifik mindstetoldsats kan begrunde den forskellige toldbelastning. Formålet med specifikke mindstetoldsatser er, at det undgås at toldbeskyttelsen falder under et vist mindstebeløb i tilfælde af lave eller faldende verdensmarkedspriser. Hvis denne virkning imidlertid rent faktisk indtræder i en medlemsstat med svag valuta, er den lovgivende myndighed forpligtet til — som følge af tanken bag toldunionen sammenholdt med lighedsgrundsæt-

ningen — at træffe »foranstaltninger med tilsvarende virkning« for medlemsstater med stærk valuta. De vanskeligheder i forbindelse med overgangen fra regningsenheden til den europæiske regningsenhed (valutakurven) fra den 1. januar 1979, som omtales i Rådets og Kommissionens indlæg i sag 135/79, gør det ikke berettiget at undlade at foretage den ifølge tanken bag toldunionen nødvendige tilpasning af regningsenheden i forordning (EØF) nr. 2500/77 til de ændrede vekselkurser. Herved må det også tages i betragtning, at toldtariffen kun indeholder specifikke toldsatser for forholdsvis få varer. Følgerne af en tilpasning ville derfor kun have været ringe. Selv om det anerkendes, at der er lovgivningsmæssige eller administrative vanskeligheder forbundet med at tilpasse omregningskurserne for regningsenheden til de faktiske vekselkurser, må det imidlertid betvivles, at en graverende forskel i toldbelastningen på mere end 100 %, alt efter om varen indføres via Italien eller Tyskland, kan anses for at være acceptabel.«

I medfør af artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen er der indgivet skriftlige indlæg af firma Glunz ved advokat J. Gündisch, Hamburg, af Rådet for De europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent A. Sacchettini, som befuldmægtiget, samt af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent P. Gilsdorf, som befuldmægtiget, bistået af M. Schäfers.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

II — Skriftlige indlæg for Domstolen

Firma *Glunz* har anført, at Finanzgericht med det præjudicielle spørgsmål har anmodet Domstolen om at drage konsekvenserne af den dom, som blev afsagt den 3. juni 1980 i sag 135/79 (Gedelfi, Sml. 1980, s. 1713), for et lidt andet sagsforhold. I den nævnte dom tiltrådte Domstolen ganske vist hverken den opfattelse, som forsvaredes af det sagsøgende selskab, Gedelfi, og af Finanzgericht Hamburg eller generaldvokatens forslag til afgørelse, ifølge hvilket den almindelige bestemmelse C.3. i bilaget til forordning nr. 2500/77 burde kendes ugyldig, for så vidt den indebar, at der for appelsinsaft, som indførtes til Forbundsrepublikken Tyskland, skulle opkræves en importafgift, medens samme appelsinsaft ville have været afgiftsfri ved indførsel til en anden medlemsstat. Fra et økonomisk synspunkt nåede Domstolen imidlertid til samme resultat. Den kendte for ret, at artikel 2 sammenholdt med bilag I til Rådets forordning nr. 516/77 skulle fortolkes således, at der ikke skulle opkræves importafgift for tilsat sukker ved indførsel af appelsinsaft til en medlemsstat, hvis det var godtgjort, at denne appelsinsaft var fritaget for importafgift i andre medlemsstater.

Kommissionen anførte i sag 135/79, at de forskellige omregningskurser kunne få virkninger såvel i tilfælde, hvor afgrænsningen af en underposition i toldtariffen sker på grundlag af varens værdi, som i tilfælde, hvor tolden ikke afhænger af denne værdi (specifik told). Allerede

denne udtalelse viser klart, at dommen i Gedelfi-sagen også i den foreliggende sag bør føre til, at de bestemmelser, som finder anvendelse her, fortolkes således, at den afgift, som en importør skal svare i én medlemsstat, ikke må være højere end den, der skal svares i en anden medlemsstat.

Generaladyokaten anførte i sit forslag til afgørelse, at løsningen i første række burde søges på grundlag af toldunionens formål, og han henviste herved til dommen af 13. december 1973 i de forenede sager 37 og 38/73 (Diamantarbeiders, Sml. 1973, s. 1609), hvori det udtales, at toldunionen »sigter mod at gennemføre en udligning af toldbyrder, som de fra tredjelande importerede produkter underkastes ved Fællesskabets grænser, for derved at undgå omgåelser i samhandelen med disse lande samt undgå enhver fordrejning af den interne frihandel eller af konkurrencevilkårene«.

Firma Glunz finder, at de forskelle, som består mellem faktum i de to sager, ikke kan føre til andet resultat. Forskelle i ydre toldsatser vil nemlig på samme måde medføre en ændring i varebevægelserne, hvilket kan indebære en forvridning af konkurrensen og hermed en hindring for Fællesskabets udvikling. Dette fremgår særlig klart i den foreliggende sag, hvor tolden i Forbundsrepublikken Tyskland er mere end dobbelt så stor som tolden i Italien.

Over for de modargumenter, som Kommissionen og Rådet anførte i sag 135/79, har firma Glunz stillet Domstolens dom, hvori modargumenterne er gennemgået, men ikke tiltrådt. Firma Glunz har tilføjet, at den væsentligste svaghed ved de nævnte modargumenter består i, at de i første række vedrører diskriminationsforbudet, men ikke i tilstrækkeligt omfang toldunionens formål, som er at indføre lige konkurrencevilkår i samtlige medlemsstater; bestemmelser, der indebærer i høj grad ulige toldbelastning, alt efter om indførslen sker til den ene eller den anden af medlemsstaterne, er i strid med toldunionens formål. I overensstemmelse hermed udtalte generaladvokaten som sin opfattelse, at Rådet ikke har en skønsmæssig beføjelse til »fuldt ud at underkende de grundlæggende principper i traktaten, [såsom] princippet om toldunionen«.

Det problem, som er rejst i den foreliggende sag, berører 37 positioner i toldtariffen, hvoraf 15 vedrører landbrugsprodukter, hvilket er en væsentlig del af varerne i den fælles toldtarif. Herudover står den i sagen omhandlede vare i en reel konkurrencesituation, idet firma Glunz som importør af varer fra Østasien konkurrerer med tilsvarende virksomheder i alle andre fællesskabslande. Forskellen i toldbelastningen betyder f.eks., at italienske importører kan importere det i sagen omhandlede parti statuetter til en pris, der ligger ca. 43 000 DM under den pris, som firma Glunz har betalt. Opretholdelsen af en sådan ulighed i toldbelastningen vil med sikkerhed medføre en forlægning af importen fra Forbundsrepublikken Tyskland til medlemsstater med svagere valuta.

Rådet har anført, at den almindelige bestemmelse C.3., da den blev udstedt, sikrede, at der som følge af anvendelsen af den fælles toldtarif opstod samme toldbelastning i medlemsstaterne. De stadig mere udtalte forstyrrelser i det internationale valutasystem fordrejede derefter den normale funktion af samt-

lige de fællesskabsmekanismer, som grundede sig på regningsenhedssystemet, herunder den almindelige bestemmelse C.3. Fællesskabet har imidlertid ikke haft nogen magt til at øve indflydelse på disse forstyrrelser, som beroede på forhold, der ikke henhørte under Fællesskabets kompetence. Da forstyrrelserne indtrådte efter indførelsen af bestemmelse C.3., og da denne bestemmelse forblev uændret i samtlige de forordninger, hvorved grundforordningen, nr. 950/68, hvorved reglen blev indført, blev ændret, finder Rådet ikke, at det kan beskyldes for at have udøvet sin kompetence på en måde, som fremkaldte »en forskel i toldbelastningen i de forskellige medlemsstater, som er uforenelig med tanken bag toldunionen«. Rådet kan således heller ikke siges at have gjort sig skyldig i en »forskelsbehandling, som er i strid med den almindelige lighedsgrundsætning«.

Fællesskabet bestræbte sig rent faktisk længe på at nå frem til en mere tilfredsstillende definition af regningsenheden. Med henblik herpå forelagde Kommissionen den 6. otober 1976 Rådet et forslag om anvendelse af den europæiske regningsenhed i samtlige fællesskabsakter, herunder den fælles toldtarif. Kommissionens forslag, som blev fremsat i henhold til bl.a. traktatens artikler 209 og 235, blev udsendt til de høringer, som er foreskrevet i disse artikler, nemlig i Forsamlingen og i Revisionsretten. Sidstnævnte fremsendte først sin udtalelse til Rådet den 22. juni 1978. I øvrigt medførte den opgivelse af de til Den internationale Valutafond meddelte pariteter, der skete som følge af ændringerne i fondens statut pr. 1. april 1978, en fremskyndelse af Rådets arbejde på at undgå de ulemper, der var forbundet med mangelen på en parameter (henvisning til en guldværdi) til fastlæggelse af værdien af medlemsstaternes valuta i henhold til tariferingsregel C.3. Dette var de omstændigheder, som lå forud for vedtagelsen af forordning nr. 2779/78 om anvendelse af den europæiske regningsenhed (ERE) i retsakter på toldområdet. At forordningen trådte i kraft den 1. januar 1979 i stedet for den 1. januar 1978 — som foreslået af Kommissionen — skyldtes bl.a. bestræbelserne på at overholde de retningslinjer, som var fastlagt i Rådets resolution af 27. juni 1974 for vedtagelse af toldmæssige foranstaltninger.

Kommissionen har anført, at Finanzgericht Hamburg fortolker den almindelige tariferingsregel C.3. således, at der i alle tilfælde, hvor valutabevægelser kan indebære forskellig toldbelastning i medlemsstaterne, skal ske en administrativ tilpasning efter følgende kriterier:

— enhver forskel i toldbelastningen, dvs. også relativt små forskelle, som følger af valutabevægelserne, skal tages i betragtning (absolut påbud om tilpasning);

— den svageste valuta på det givne tidspunkt skal anvendes som beregningsgrundlag for korrektionen af afgiftsforskellene (det laveste beregningsgrundlag);

— disse tilpasningskriterier skal anvendes af de nationale toldmyndigheder i strid med den almindelige bestemmelses ordlyd og uden forudgående ændringer i lovgivningen (administrativ tilpasning).

Vedrørende det første punkt har Kommissionen anført, at enhedsprincippet ganske vist kan anvendes som udgangspunkt i forbindelse med fastlæggelsen af

formålet med samtlige retsakter, der vedtages på toldområdet, men at det kan føre til for vidtgående krav i forhold til toldunionens formål. De forskelle, som kan opstå i toldbelastningen ved Fællesskabets forskellige ydre grænser, og som skyldes eventuelle valutabevægelser, kan anses for forenelige med tanken bag toldunionen, så længe man ved at anvende realistiske kriterier ikke behøver at frygte, at forskellene medfører ændringer i varebevægelserne, forlægning af den økonomiske aktivitet eller konkurrenceforvridninger. Forskellene bliver betænkelige, når de giver importøren en egentlig tilskyndelse til at indføre varen, ikke over ydergrænsen i sit eget land, men over et andet sted på Fællesskabets ydre grænse på grund af udsigten til at skulle betale en lavere told.

I det nye europæiske regningsenhedssystem ville den fortolkning, som er foreslået af den forelæggende ret, have uacceptable følger. ERE repræsenterer på en måde gennemsnitsværdien af de nationale valutaer; den er knyttet til den virkelige økonomiske situation og er undergivet betydelig mindre svingninger end de enkelte valutaer. Forskelle viser sig imidlertid i de nationale modværdier dels som følge af en eventuel nyfastsættelse af valutapariteter i forhold til ERE (selvstændige afgørelser om revaluering og devaluering), dels som følge af udsvingsmargenerne inden for rammerne af Det europæiske monetære System (EMS). Men selv om den maksimale margen mellem to valutaer teoretisk set er 4,5 %, ligger den bilaterale margen under denne procentsats, når de to valutaer, som sættes i forbindelse med hinanden, er forblevet i »slangen« hele det pågældende år. Den bedste reguleringsmekanisme til effektiv begrænsning af forskellene mellem dagskurserne og de officielle kurser for ERE består i, at man vælger at lade tilpasningsperioderne blive kortere, idet et fuldstændigt sammenfald af de fastsatte pariteter og de reelle pariteter kun kan opnås ved daglig fastsættelse af de nationale pariteter i forhold til ERE. Dette er imidlertid umuligt når henses til, at importhandel i dag i det væsentlige er karakterisert ved, at importørerne træffer dispositioner lang tid i forvejen, og til, at en daglig tilpasning ville give toldmyndighederne meget betydelige administrative vanskeligheder. Uanset at Kommissionen ville foretrække en halvårlig fastsættelse, finder den, at den helårlige fastsættelse principielt kan forsvares juridisk. De eventuelle forskelle mellem toldbelastningerne, som følge af svingningerne i slangens valutaer, beror på rent faktiske, tvingende omstændigheder, og er i sidste ende et resultat af, at Fællesskabets lovgivningsmyndighed savner kompetence på valutaområdet. I en erklæring til mødeprotokollen i forbindelse med vedtagelsen af den forordning, hvorved ERE indførtes på toldområdet, omtalte Rådet udtrykkeligt muligheden for at foretage en særlig tilpasning uafhængigt af den årlige tilpasning. Domstolen ville imidlertid foregribe denne lovgivningsmæssige tilpasning, hvis den fulgte den forelæggende ret i dennes opfattelse og gjorde det forhold, at enhver forskel i toldbelastningerne, som følger af valutasvingninger, tages i betragtning, til et højere princip, som var begrebsmæssigt knyttet til valutaernes binding til regningsenheden. Selv hvis Domstolen nøje begrænsede sin afgørelse til at gælde det gamle regningsenhedssystem, ville følgen blive en betydelig retsusikkerhed med hensyn til, om — og i givet fald — hvor stor forskellen i toldbelastningen skulle være, før der også under det nye ERE-system skulle fastsættes en tilpasningsordning,

og om en sådan tilpasning ligeledes skulle ske blot ved en forvaltningsakt fra toldmyndighedernes side.

For så vidt angår det tidligere regningsenhedssystem har Domstolen i Gedelfi-sagen — som vedrørte gyldigheden af den almingelige bestemmelse C.3. for så vidt angår dennes henvisning til regningsenheden som kriterium for tariferingen af en vare, som var omfattet af en markedsordning inden for landbrugsområdet (appelsinsaft) — truffet afgørelse alene på grundlag af markedsordningens formål og i det væsentlige støttet sin fortolkning på de krav, som de fælles bestemmelser om samhandelen stiller. Domstolen har derimod ikke gennemgået det videregående spørgsmål, hvilken retlig indvirkning valutakurssvingningerne og de forskelle, som følger heraf, mellem indførselstolden ved Fællesskabets ydre grænser, generelt har på gyldigheden af den almindelige bestemmelse C.3., eller nærmere bestemt på dens anvendelse som kriterium i forbindelse med tariferingen. De argumenter, som blev fremført i Gedelfi-sagen til støtte for, at bestemmelse C.3. skulle være gyldig, forekommer lige så vel at gælde i den foreliggende sag. Det forhold, at regningsenheden — til forskel fra Gedelfi-sagen — ikke i denne sag betragtes som et kriterium for tariferingen, men som direkte beregningselement i forbindelse med toldfastsættelsen, synes ikke at indebære en afgørende forskel i så henseende. I den foreliggende sag indebærer regningsenheden som et direkte beregningselement, alt efter den indvirkning, der udgår fra udsvingene i de nationale valutaer, en række gradueringer i toldbelastningen, og som følge heraf holdes i almindelighed de individuelle forskelle inden for grænser, der formentlig er snævrere, end når regningsenheden anvendes som kriterium for tariferingen, hvilket sidste medfører, at den samme vare, uden at der er mulighed for overgange, alt efter omstændighederne henføres under en afgiftsbelagt position eller ikke. Under denne synsvinkel bør reglens retsgyldighed formentlig bedømmes efter mildere kriterier i sager som den foreliggende end i Gedelfi-sagen og tilsvarende sager.

Der er kun grundlag for at hævde, at der forelå forskelsbehandling, såfremt Fællesskabets lovgivningsmyndighed havde haft en retlig forpligtelse til mellem 1972 og 1978 at fastsætte regler, der udelukkede en forskellig toldbelastning af den afgiftspligtige, alt efter hvilken valuta der var tale om. Kommissionen har i denne forbindelse anført, at den valutariske udvikling i medlemsstaterne først fra 1974 førte til væsentlige og let påviselige forskelle i medlemsstaterne ved anvendelsen af toldreglerne. Fra dette tidspunkt forberedte Fællesskabets lovgivningsmyndighed imidlertid en gradvis indførelse af en ny regningsenhed, »kurven«. Det forhold, at den nye kurvenhed ikke straks blev anvendt på andre af Fællesskabets retsområder, herunder bl.a. toldområdet, skyldtes for en stor del, at det, når hensås til de vedholdende forstyrrelser på de internationale valutamarkeder, ikke endnu var muligt at sige, om den nye referenceenhed i længden ville føre til gode resultater. Det var ikke tilfældigt, at Kommissionen først i oktober 1976 forelagde et forslag til forordning om europæiske regningsenheder, efter at Den internationale Valutafonds interimsudvalg på grundlag af konferencen i Kingston i januar 1976 havde foreslået visse udgangspunkter for en ændring af det internationale valutasystem. Ændringerne i Den internationale Valutafonds statutter trådte i kraft den 1. april 1978. Otte måneder efter,

den 1. januar 1979, blev ERE indført på toldområdet.

Den retsopfattelse, hvorefter man bør give lovgivningsmagten tilstrækkelig tid til at afskaffe konstaterede uligheder, navnlig på et så kompliceret retsområde som toldområdet, kan ikke anses for at være specielt karakteristisk for fællesskabsretten. Kriterier af denne art anvendes også i retssystemerne i Fællesskabets forskellige medlemsstater. F.eks. er forholdet efter Bundesverfassungsgericht's praksis det, at afskaffelse af forskelle ikke kan opnås gennem en enkel og dermed hurtigt gennemførlig tilpasning, når de faktiske forhold har ændret sig gennem en lang udvikling.

Vedrørende det andet punkt (det laveste beregningsgrundlag) har Kommissionen anført, at effektiviteten af toldens beskyttelsesfunktion i en tid med almindelig inflationstendens betinges af, at tolden almindeligvis beregnes på grundlag af værdien af tredjelandsvaren, og af, at beregningen af tolden i tilfælde af, at tredjelandets valuta mister værdi, sker på grundlag af en tilsvarende lavere værdi. Denne forringelse af værditoldens beskyttelsesfunktion udadtil — som kun kan afhjælpes ved hjælp af stadige justeringer — undgås som udgangspunkt ved anvendelsen af specifikke toldsatser, som er knyttet til neutrale værdier — dvs. værdier, som er uafhængige af den valutariske udvikling med hensyn til det pågældende tredjelands valuta — såsom vægt eller mængde. Imidlertid indebærer en tilknytning af de specifikke toldsatser til visse fælles referenceværdier — hvad enten der er tale om RE eller ERE — på ny, at deres neutralitet inden for Fællesskabet på grund af de ændringer, som kan ske med hensyn til de nationale valutaers modværdi i forhold til regningsenheden, på ny bliver relativ. Den forringelse af de specifikke toldsatsers beskyttelsesfunktion på visse steder på Fællesskabets ydre grænser, som skyldes virkningen af visse valutaers lavere værdi, modsvares dog altid af tilsvarende forhøjelser, som skyldes tendenserne til revaluering på andre punkter af den ydre grænse. Regningsenhedens udlignende funktion ville blive bragt i fare, hvis man hver gang, der opstod forskelle i afgiftsbelastningen på grund af valutaforskydninger inden for Fællesskabet, skulle lægge den svageste valuta i medlemsstaterne til grund som den afgørende beregningsfaktor. Man ville således nå til det resultat, som ville have foreligget, hvis Fællesskabets lovgivningsmyndighed i stedet for at have valgt regningsenheden havde knyttet de specifikke toldsatser til en erfaringsmæssigt svag national valuta eller til den valuta, som måtte være noteret lavest på importtidspunktet. Netop dette ville i betydelig grad forringe de specifikke toldsatsers effektivitet som en beskyttelse udadtil.

Vedrørende det tredje punkt har Kommissionen gjort gældende, at en administrativ tilpasning i form af en beregning af beløbene på grundlag af modværdien af valutapariteterne over for regningsenheden i forhold til den dagligt skiftende kurs af den svageste af de øvrige medlemsstaters valuta, i dette tilfælde den italienske lire, ville stå i diametral modsætning til den beregningsmetode, som er fastsat i den almindelige bestemmelse, og hverken kan forenes med bestemmelsens ordlyd eller med regningsenhedens funktionelle krav.

Hertil kommer, at en sådan metode ville indebære en utilstedelig udviskning af grænserne mellem den lovgivende og den udøvende myndighed. I øvrigt ville de praktiske problemer, som medlemsstaternes toldforvaltninger ville blive stillet overfor, være betydelige.

For det tilfælde, at Domstolen måtte nå til den konklusion, at den told, som er afkrævet firma Glunz, er uforenelig med fællesskabsretten, ønsker Kommissionen at fremsætte følgende bemærkninger.

Betragter man den præjudikatsvirkning — også i forhold til det gældende ERE-system — som en sådan tilpasningsklausul, der er fastlagt ved fortolkning, kan risikere at få, må det konstateres, at der til det deraf følgende effektivitetstab med hensyn til de specifikke toldsatsers beskyttelsesfunktion, føjer sig et i praksis uløseligt problem med hensyn til sagsbehandlingen, nemlig på hvilken måde og fra hvilken difference mellem de ni toldbeløb, der indgår i sammenligningen, de nationale toldmyndigheder skal foretage en tilpasning.

Skulle Domstolen finde, at den almindelige bestemmelse er ugyldig (uden begrænsning), stiller det spørgsmål sig, om og i hvilken udstrækning dette har virkning i den konkrete sag for den nationale domstol og i tidligere, tilsvarende sager, i hvilke regningsenheden har været anvendt. Domstolen kunne på grundlag af en analog anvendelse af traktatens artikel 174, stk. 2, bestemme, at ugyldigheden af den almindelige bestemmelse C.3. som anvendt på underposition 69.13 B i den fælles toldtarif, ikke giver mulighed for at anfægte en afgiftsansættelse, der er sket på dette grundlag, for så vidt opkrævningen og betalingen af tolden er sket forud for domsafsigelsen i nærværende sag.

For det tilfælde, at Domstolen måtte finde, at udelukkelsen af enhver tilbagevirkende kraft af ugyldigheden i forhold til den situation, sagsøgeren i hovedsagen befinder sig i, eller i forhold til importører, som befinder sig i en lignende situation, er for vidtgående, f.eks. fordi denne metode ikke i sit resultat giver mulighed for at tage hensyn til de pågældendes berettigede interesser, kunne Domstolen fastslå en begrænset tilbagevirkende kraft for firma Glunz og for lignende tilfælde.. Dette ville betyde, at der skulle ske en udligning ikke alene i den foreliggende sag, men også i tilsvarende sager, der verserer i medlemsstaterne, før Domstolens dom afsiges, og hvori der endnu ikke er truffet endelig afgørelse. Gennemførelsen af en sådan udligning på grundlag af de kriterier, som Domstolen fastlægger efter en samlet vurdering af de faktiske og retlige omstændigheder i sagen, og som Domstolen gør til en bindende retningslinje for Kommissionens enkeltafgørelser, påhviler da Kommissionen. Kommissionen finder, at det herefter vil være sagligt korrekt ikke at knytte den således fastlagte udligning til den største værdiforringelse af en valuta i forhold til den paritet, der er meddelt Den internationale Valutafond, men til en middelværdi, der er resultatet af en afvejning af revaluerings- og devalueringstendenserne for samtlige medlemsstaternes valutaer.

III — Mundtlig forhandling

I retsmødet den 16. juni 1981 er der afgivet mundtlige indlæg af Gebrüder Glunz ved advokat J. Gündisch, Hamburg, af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent P. Gilsdorf, som befuldmægtiget, og af Rådet for De europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent A. Sacchettini som befuldmægtiget.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 16. september 1981.

Præmisser

1 Ved kendelse af 15. oktober 1980, indgået til Domstolen den 6. november 1980, har Finanzgericht Hamburg i medfør af EØF-traktatens artikel 177 forelagt Domstolen en præjudicielt spørgsmål vedrørende fortolkningen og gyldigheden samt eventuel rækkevidden af den almindelige tariferingsbestemmelse C.3. i afsnit I i Rådets forordning nr. 950/68 af 28. juni 1968 om den fælles toldtarif (EFT 1968 I, s. 265, org.ref. JO L 172, s. 1), som ændret ved Rådets forordning nr. 2500/77 af 7. november 1977 (EFT L 289, s. 1).

2 Spørgsmålet er rejst i en sag mellem sagsøgeren i hovedsagen, Gebrüder Glunz, og de tyske toldmyndigheder vedrørende tariferingen og den told, der skulle opkræves ved indførslen i august 1978 af et parti små keramikstatuetter, hvis underarme dannede en lysestage. Sagsøgeren i hovedsagen toldangav statuetterne som henhørende under pos. 97.05 i den fælles toldtarif: »juletræspynt og anden julepynt«, hvoraf der skulle svares en værditold på 10 %.

3 Efter først at have godtaget denne tarifering ændrede den kompetente myndighed opfattelse, idet den skønnede, at varen henhørte under pos. 69.13 B: »statuetter ... af porcelæn«. For varerne under denne position opkræves en værditold på 11 %, dog med en specifik mindstesats, der på det pågældende tidspunkt udgjorde 70 regningsenheder pr. 100 kg. Toldmyndighederne anvendte den specifikke toldsats og beregnede det tilsvarende beløb i DM efter reglerne i den nævnte almindelige bstemmelse C.3., således at tolden blev på i alt 72 045,49 DM.

4 Bestemmelsen havde, som den var affattet i 1968 [1], følgende ordlyd:

»Regningsenheden (RE), der anvendes i forbindelse med specifikke toldsatser eller ved afgrænsningen af visse positioner eller underpositioner, har en værdi af 0,88867088 g fint guld. Den vekselkurs, der skal anvendes ved dens konvertering i hollandske gylden, belgiske francs, franske francs, luxem-

1 — O.a.: Her gengivet i tilknytning til affattelsen af forordning nr. 2500/77; jf. også dokumenterne vedrørende tiltrædelsen, EFT særudgave af 27. marts 1972, s. 47.

bourgske francs, italienske lire eller tyske mark, er den kurs, der svarer til den parikurs, der for disse valutaer er meddelt Den internationale Valutafond og godkendt af denne«.

5 Sagsøgeren i hovedsagen anfægtede denne toldberegning for Finanzgericht Hamburg. Selskabet anfægtede principalt tariferingen. Subsidiært gjorde det gældende, at hvis den specifikke toldsats for pos. 69.13 B skulle anvendes, kunne omregningen af regningsenhederne ikke foretages i henhold til den nævnte almindelige bestemmelse C.3.; det skyldige beløb burde derimod beregnes og ansættes således, at det af selskabet i Tyskland opkrævede beløb, under hensyn til pariteterne for de forskellige medlemsstaters valutaer, ikke oversteg det beløb, selskabet skulle have betalt, hvis varerne var blevet losset og fortoldet i en havn i en medlemsstat med svag valuta. Efter selskabets opfattelse skulle den almindelige bestemmelse C.3. fortolkes på denne måde, da den ellers ville indebære, at tolden alt efter indførselslandet ville blive forskellig, og derfor ville medføre en forskelsbehandling og være uforenelig med lighedsgrundsætningen. Ved anvendelse af den af selskabet krævede beregningsmetode ville det skyldige beløb andrage 29 432,30 DM i stedet for 72 045,49 DM.

6 I forelæggelseskendelsen har den nationale ret givet udtryk for, at det rent faktisk var pos. 69.13 B (porcelænsstatuetter), der skulle lægges til grund, med den deraf følgende anvendelse af den specifikke toldsats.

7 Den nationale ret har dog fundet, at tvisten vedrørende beregningen af toldbeløbet ved konvertering af regningsenheden til national valuta rejste et problem vedrørende fortolkningen og gyldigheden af den omtvistede bestemmelse, og som følge heraf har retten anmodet Domstolen om at træffe en præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

»Er den almindelige bestemmelse C.3., 1. del, afsnit I, i bilaget til Rådets forordning (EØF) nr. 2500/77 af 7. november 1977 anvendt på position 69.13 B i den fælles toldtarif ugyldig, i det omfang den ved indførsel af varen til en medlemsstat med stærk valuta fører til en højere toldbelastning end ved indførsel til en medlemsstat, hvis valuta i forhold til den parikurs, der er meddelt Den internationale Valutafond, har tabt mest i værdi, eller skal de

nævnte bestemmelser fortolkes således, at der kun skal opkræves told med det beløb, der skulle have været opkrævet ved indførsel til en medlemsstat med den svageste valuta?«

8 Finanzgericht har i kendelsens grunde udtalt, at toldbelastningen i Forbundsrepublikken Tyskland vil andrage 72 045,49 DM for den omtvistede indførsel, hvis den almindelige bestemmelse C.3. anvendtes. Såfremt den samme vare indførtes til Italien, ville toldbelastningen derimod i lire andrage modværdien af 29 432,30 DM. Retten finder, at denne forskel i toldbelastningen, der er afhængig af, til hvilken medlemsstat varen indføres, er uforenelig med tanken bag toldunionen. Den indbyrdes forskellige toldbelastning er en forskelsbehandling i strid med den almindelige lighedsgrundsættning, som kræver, at det afgiftssystem, hvis provenu indgår i Fællesskabets budget, udformes således, at alle, der ifølge fællesskabsbestemmelserne opfylder betingelserne for at være afgiftspligtige, behandles ens, dvs. lige. Finanzgericht har rejst spørgsmålet, om vanskelighederne i forbindelse med indførelsen af et nyt fælleskabssystem for omregning af de specifikke toldsatser til national valuta, som først fandt sted i november 1978, kan gøre det berettiget at undlade i overgangsperioden at foretage den nødvendige tilpasning til valutakurserne, især for så vidt angår specifikke toldsatser.

9 For at besvare det forelagte spørgsmål, må der forinden gøres opmærksom på, at den fælles toldtarif oprindelig blev indført ved Rådets forordning nr. 950/68 af 28. juni 1968 (EFT 1968 I, s. 265). I forordningens præambel anføres det, at medlemsstaterne i medfør af Rådets beslutning af 26. juli 1966 (JO L 165, s. 2971) fra 1. juli 1968 anvender den fælles toldtarif ved indførsel fra tredjelande af andre varer end de i bilag II til traktaten nævnte.

10 Den fælles toldtarif omfatter værditoldsatser såvel som specifikke toldsatser eller mindstetoldsatser, der gælder for nærmere bestemte positioner eller underpositioner. For så vidt angår *værdi*toldsatserne er der i Rådets forordning nr. 803/68 af 27. juni 1968 (EFT 1968 I, s. 163) fastlagt regler for beregningen af varers toldværdi, for at sikre at toldværdien beregnes ens i

medlemsstaterne, således at den ved den fælles toldtarif indførte beskyttelse er den samme i hele Fællesskabet, og således at enhver omlægning af samhandelen og den økonomiske aktivitet samt enhver konkurrenceforvridning, som måtte opstå som følge af uensartede nationale bestemmelser, undgås. Endelig sikres importørerne således en ensartet behandling i forbindelse med opkrævning af told i henhold til den fælles toldtarif. De specifikke toldsatser udtrykkes i regningsenheder (RE). Ifølge den almindelige bestemmelse C.3. skulle der ved konvertering af RE til national valuta anvendes den kurs, der svarede til den parikurs, der for disse valutaer var meddelt Den internationale Valutafond. Forordning nr. 950/68 blev udstedt i overensstemmelse med det dengang gældende system med faste valutakurser, således at den almindelige bestemmelse C.3. havde til formål at sikre en ensartet anvendelse af de specifikke toldsatser i samtlige medlemsstater, hvilket formål bestemmelsen opfyldte i adskillige år. Som tiden gik blev det nødvendigt at supplere forordningen og ændre den ved en række senere forordninger, uden at den almindelige bestemmelse C.3. dog blev ændret.

11 Imidlertid brød systemet med faste valutakurser, der hvilede på en guldfod, delvis sammen fra 1971. Den følgende valutaudvikling medførte i forholdet mellem medlemsstaterne betydelige ændringer i de reelle vekselkurser over for de officielle pariteter. Under disse omstændigheder svarede den regningsenhed, der blev anvendt i den fælles toldtarif, i stadig ringere grad til den økonomiske virkelighed. Først omkring 1974 førte valutaudviklingen imidlertid til væsentlige uligheder, der klart kunne konstateres ved anvendelsen af toldbestemmelserne.

12 I december 1971 blev centralkurser og samtidig nye retningslinjer fastlagt i Washington ved den såkaldte Smithsonian-aftale. Systemet blev imidlertid bragt i fare på grund af prisstigningerne på olieprodukter i 1973. Der blev meget hurtigt iværksat forarbejder til en reform af valutasystemet i Den internationale Valutafonds regie. Arbejdet blev dog først afsluttet 1. april 1978. Først på dette tidspunkt trådte ændringen af Den internationale Valutafonds vedtægter i kraft, og først herved blev der indført et nyt grundlag for det internationale valutasystem, nemlig de særlige trækningsrettigheder.

13 Allerede i 1975 forberedte Kommissionen og Rådet en gradvis indførelse af en ny regningsenhed baseret på en »kurv« af valutaer. I oktober 1976 forelagde Kommissionen Rådet et forslag til en forordning vedrørende ERE. Forslaget, som blev fremsat i henhold til bl.a. traktatens artikler 209 og 235, blev forelagt Forsamlingen og Revisionsretten til udtalelse. Først i november 1978 udstedte Rådet forordning nr. 2800/78, hvorved der indførtes et nyt omregningssystem til beregning af specifikke toldsatser.

14 Mellem 1968 og 1978 udstedte Rådet hvert år den fælles toldtarif med visse ændringer, dog således at den eneste ændring i den almindelige bestemmelse C.3., der fandt sted i slutningen af 1972, vedrørte tilføjelsen af en henvisning til de nye medlemsstaters nationale valutaer som følge af Danmarks, Irlands og Det forenede Kongeriges tiltrædelse pr. 1. januar 1973.

15 Det forelagte spørgsmål falder i to dele, hvoraf den første vedrører gyldigheden af bestemmelse C.3., medens den anden vedrører fortolkningen heraf. Den anden del skal behandles først, da gyldigheden af bestemmelsen kun anfægtes, såfremt bestemmelsen ikke kan fortolkes som foreslået.

Fortolkningen

16 Der er rejst spørgsmål om, hvorvidt den omtvistede bestemmelse på grund af ovennævnte omstændigheder kan fortolkes således, at der ved beregningen af den specifikke told i hele Fællesskabet kun skal lægges vægt på det forhold, som den almindelige bestemmelse C.3. har opretholdt for den svageste valutas vedkommende — nemlig den italienske lire på det pågældende tidspunkt — medens de specifikke toldsatser i de andre medlemsstater beregnes ved omregning til national valuta af det således forinden fastlagte beløb i italienske lire på grundlag af den reelle valutakurs.

17 Hvor væsentligt det end måtte være for de frie varebevægelser og oprettelsen af toldunionen at indføre en fælles toldtarif med ens afgifter ved indførsel af varer i Fællesskabet — uanset hvor indførslen rent geografisk finder sted — kan den foreslåede fortolkning ikke anerkendes.

18 Det fremgår af selve ordlyden af den almindelige bestemmelse C.3., at der udtrykkeligt henvises til seks, senere til ni bestemte valutaer, og at bestemmelsen ikke kan fortolkes således, at det på trods heraf er muligt at se bort herfra for kun som reference at anvende den valuta, der på et givet tidspunkt giver den laveste told.

19 En sådan fortolkning ville desuden i endnu mindre grad end en ren ordfortolkning af den almindelige bestemmelse C.3. tage hensyn til den fælles toldtarifs på en gang fiskale og økonomiske formål. Den foreslåede fortolkning, hvorefter tolden fastsættes på det laveste niveau, indebærer en risiko for en helt igennem negativ indvirkning på et antal erhvervsgrene i Fællesskabet, da toldens størrelse bl.a. er beregnet ud fra disse økonomiske hensyn. Den foreslåede fortolkning ville indebære en nedsættelse, der ikke var økonomisk begrundet, af de specifikke toldsatser, der oprindelig blev fastlagt på et niveau, der sikrede konkurrerende fællesskabsvarer en vis grad af beskyttelse, og den ville således begrænse den tilstræbte beskyttelse.

20 Følgelig vil den foreslåede fortolkning ikke kunne lægges til grund.

Gyldigheden

21 Ifølge sagsøgeren i hovedsagen kan ugyldigheden af den omtvistede bestemmelse ikke automatisk udledes af den gradvis stigende forskel mellem omregningskurserne i den almindelige bestemmelse C.3. og de reelle kurser. Det hævdes derimod, at Rådet ved ikke i tide at have korrigeret de konstaterede forskelle fra det tidspunkt, hvor de tog et nærmere bestemt omfang, har tilsidesat dels de principper, der ligger til grund for toldunionen, dels den almindelige grundsætning om ligebehandling.

22 Da medlemsstaterne på det nuværende integrationstrin i det væsentlige har bevaret deres kompetence på valutaområdet, medfører anvendelsen af specifikke toldsatser i den fælles toldtarif uudgåeligt visse forskelle i virkningen af de anvendte toldsatser.

23 Det kan ikke afvises, at Rådet, hvis det bevidst havde fastholdt valutaforhold, der var uforenelige med toldunionen og grundsætningen om ligebehandling, ville have tilsidesat de af sagsøgeren påberåbte principper, såfremt det påvistes, at Rådet havde haft mulighed for at gennemføre en mere hensigtsmæssig løsning.

24 Efter hvad der foreligger oplyst for Domstolen, kan det imidlertid ikke fastslås, at der forelå en sådan situation i perioden 1974-1978, der var præget af usikkerhed vedrørende udviklingen på valutaområdet. Under disse omstændigheder er det forståeligt, at Rådet tøvede med at tilpasse fællesskabsreglerne til den nye situation, idet det var vanskeligt ikke blot på toldområdet, men ligeledes på andre områder, at finde kriterier til fastlæggelse af sikre omregningskurser.

25 Det må ikke glemmes, at det tog næsten syv år, indtil 1. april 1978, at ændre valutasystemet, som det var fastlagt i Bretton-Woods, og at enhver ensidig ændring fra Fællesskabets side af de valutakurser, der skulle anvendes ved omregning af de specifikke toldsatser, uden at der var fastlagt nye pariteter inden for Den internationale Valutafond — som følge af GATT-betingelserne — indebar en fare for, at der opstod vanskeligheder i forholdet til Fællesskabets handelspartnere.

26 Under disse omstændigheder findes Rådet ikke at have tilsidesat traktaten ved at afvente afslutningen i 1978 på forhandlingerne inden for Den internationale Valutafond, før det ændrede den almindelige bestemmelse C.3. Følgelig findes den første del af spørgsmålet ligeledes at måtte besvares benægtende.

27 Det af Finanzgericht Hamburg forelagte spørgsmål vil derfor være at besvare således, at gennemgangen af den almindelige tariferingsbestemmelse C.3. i afsnit I i første del af bilaget til Rådets forordning nr. 2500/77 af 7. november 1977 intet har frembragt, der kan rejse tvivl om dens gyldighed; bestemmelsen skulle anvendes således, at toldsatserne udtrykt i regningsenheder ved indførsel til en medlemsstat med stærk valuta skulle omregnes til den medlemsstats nationale valuta, hvortil indførslen fandt sted, i henhold til bestemmelsen, og ikke begrænses til det beløb, der skulle være opkrævet ved indførsel til den medlemsstat, der havde den svageste valuta.

Sagens omkostninger

28 De udgifter, der er afholdt af Rådet for De europæiske Fællesskaber og af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke godtgøres. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN

vedrørende det spørgsmål, som er forelagt den af Finanzgericht Hamburg ved kendelse af 15. oktober 1980, for ret:

Gennemgangen af den almindelige tariferingsbestemmelse C.3. i afsnit I i første del af bilaget til Rådets forordning nr. 2500/77 af 7. november 1977 (EFT L 289, s. 1) har intet frembragt, der kan rejse tvivl om dens gyldighed; bestemmelsen skulle anvendes således, at toldsatserne udtrykt i regningsenheder ved indførsel til en medlemsstat med stærk valuta skulle omregnes til den medlemsstats nationale valuta, hvortil indførslen fandt sted, i henhold til bestemmelsen, og ikke begrænses til det beløb, der skulle være opkrævet ved indførsel til den medlemsstat, der havde den svageste valuta.

Mertens de Wilmars · Bosco · Touffait

Due · Pescatore · Mackenzie Stuart · O'Keeffe

Koopmans · Everling · Chloros · Grévisse

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 3. februar 1982.

A. Van Houtte
Justitssekretær

J. Mertens de Wilmars
Præsident